

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/143/2025
Identifikačné číslo spisu: 6119290896
Dátum vydania rozhodnutia: 28.05.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6119290896.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ B. N., nar. XX. XX. XXXX, E., I. Š. XXXX/X, 2/ B. K., nar. XX. XX. XXXX, Z. I. H., N. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Vlastou Pastorkovou, advokátkou, Snina, Strojárska 3998, o zaplatenie sumy 4.629,93 eura s príslušenstvom, ktorá sa viedla na Okresnom súde Humenné sp. zn. 7Csp/40/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2025 sp. zn. 20CoCsp/5/2024 v spojení s opravným uznesením z 27. februára 2025 sp. zn. 20CoCsp/5/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom sp. zn. 7Csp/40/2020-374 zo dňa 02. 12. 2020 žalobu zamietol, žalovanému v 1/ rade náhradu trov konania nepriznal, žalovanej v 2/ rade voči žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou podanou na upomínacom súde dňa 09. 05. 2019 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovaným uložil zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 4.629,93 eura s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.969,12 eura od 18. 12. 2018 do zaplatenia a zaviazal ich na náhradu trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 17. 12. 2018 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Postupca uzatvoril so žalovanými dňa 19. 10. 2010 Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovaným peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných

prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v Zmluve a vo VOP. Zastal názor, že Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaní neplnili v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju povinnosť podľa Zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 21. 11. 2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 21. 11. 2016, pričom vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 4.629,93 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1.969,12 eura, z riadneho úroku vo výške 1.921,54 eura, z úroku z omeškania vo výške 689,27 eura a z poplatkov vo výške 50 eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaní po postúpení pohľadávky nevykonali žiadnu úhradu. Úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka žiadal počnúc dňom 18. 12. 2018, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. V zmysle čl. I, ods. 1 Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19. 10. 2010 bol druh poskytnutého úveru určený ako „Úver na bývanie.“ Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19. 10. 2010 uzatvorená medzi pôvodným veriteľom a žalovanými nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpisu Zmluvy. Z toho dôvodu sa na predmetnú zmluvu nevzťahuje podmienka podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda podmienka uvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve.

1.2. Skonštatoval, že z obsahu spisu je zrejmé, že postupca - Slovenská sporiteľňa, a.s. ukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovanými na strane druhej, vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, a to ku dňu 21. 11. 2016. Žalobca v konaní však ani nepreukázal, že písomná výzva (banky) po tom, čo boli žalovaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splácaním jednotlivých už splatných splátok, bola zo strany pôvodného veriteľa odoslaná, teda že sa dostala, resp. sa mohla dostať do dispozičnej sféry žalovaných. V dôsledku toho nebolo v konaní preukázané splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávok (§ 92 ods. 8 zákona o bankách, ďalej len Zákon o bankách). Žalobca tak nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom konaní, lebo zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže banka môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo zo strany žalobcu preukázané nebolo. Táto písomná výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 30. januára 2025 sp. zn. 20CoCsp/5/2024 v spojení s opravným uznesením z 27. februára 2025 sp. zn. 20CoCsp/5/2024 (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a stranám sporu náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal.

2.1. V odôvodnení uviedol, že kľúčovou otázkou, ktorú bolo potrebné v predmetnom konaní vyriešiť, je otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprisňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej ako „ZoB“) môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Skonštatoval, že z obsahu spisu je zrejmé, že postupca nepostupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB, keď nepreukázal, že obom žalovaným ako dlžníkom zaslal takúto výzvu. Žalobca síce predložil výzvu zo dňa 12. 09. 2018 s označením LC08BDS-6521 adresovanú žalovanému v 1/ rade (č. l. 138 spisu) a výzvu z toho istého dňa s označením LC08BDS-6522 (č. l. 136 spisu) adresovanú žalovanej v 2/ rade, v ktorých oznamuje dlžníkom výšku splatnej a nezaplatennej pohľadávky ku dňu 12. 09. 2018 vo výške 3.369,48 eura a pre

prípade, že dlžnú sumu neuhradia, ich upozorňuje, že banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade žalobca preukázal jej doručenie, keď predložil fotokópiu poštovej obálky s označením LC08BDS-652 o doručení tejto žalovanému v 1/ rade (č. l. 339 spisu), podľa ktorej ju banka podala na súde 14. 09. 2018 s tým, že ju žalovaný v 1/ rade neprevzal v odbernej lehote a bola tak vrátená 09. 10. 2018 banke. Vo vzťahu k žalovanej v 2/ rade žalobca doručenie výzvy zo dňa 12. 09. 2018 vôbec nepreukazoval. Teda k tejto výzve žalobca neunesol dôkazné bremeno. Keďže žalovaní v 1/ a 2/ rade vystupujú spoločne a nerozdielne voči žalobcovi, bolo potrebné zo strany žalobcu preukázať doručenie výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB vo vzťahu k oboj žalovaným, čo sa však nestalo. K námietke žalobcu, že za takúto výzvu možno považovať aj výzvu banky zo dňa 04. 10. 2016 (č. l. 346 a 349 spisu) a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 21. 11. 2016 (č. l. 341 a 342 spisu) uviedol, že neobstojí, pretože tieto výzvy boli síce oboj dlžníkom doručené a bankou realizované ešte pred postúpením pohľadávky (17. 12. 2018), avšak na úplne inom právnom základe, a to na podklade § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a nie na podklade § 92 ods. 8 ZoB, pretože jedná sa o výzvu na plnenie s následkom zosplatnenia celého úveru, ako aj samotné mimoriadne zosplatnenie úveru, a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB.

2.2. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, tak, že žalovaným ich náhrada nebola priznaná, keďže boli úspešní, no v priebehu odvolacieho konania im žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. O trovách dovolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že stranám sporu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, a to s poukazom na ust. § 453 ods. 3 CSP, 255 ods. 1 CSP a § 257 CSP, keďže i keď dovolací súd na základe žalobcom podaného dovolania zrušil rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 17. 03. 2022, a teda bol žalobca v dovolacom konaní úspešný, v konaní existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné mu ich náhradu priznať. Odvolací súd konštatoval, že dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu zo 17. 03. 2022 len z procesných dôvodov spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a zároveň žalobca bol v konečnom dôsledku v tomto konaní neúspešný, keď po opätovnom preskúmaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, keď nepreukázal naplnenie zákonných podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Právnu otázku vymedzil nasledovne: „či podanie, ktorým sa vyhlasuje okamžitá splatnosť úveru a ktoré zároveň obsahuje výzvu banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu, možno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB.“

3.1. Právny záver, že podanie, ktorým sa vyhlásila mimoriadna splatnosť pohľadávky môže byť kvalifikovanou výzvou aj podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, resp. že ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyžaduje samostatnú a výlučnú formu písomnej výzvy ani žiadne osobitné náležitosti tejto výzvy - upozornenie na postúpenie pohľadávky, pričom poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. 09. 2023, v ktorom sa dovolací súd odkazuje na totožné závery aj v rozhodnutí dovolacieho súdu so sp. zn. 7Cdo/191/2021 z 30. 06. 2022, ako aj na judikatúru dovolacieho súdu uverejnenú v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, ktorá určuje podmienky ust. § 92 ods. 8 ZoB a od ktorých nie je dôvod sa odchyliť a rovnako dovolací súd sa s uvedeným stotožnil aj v rozhodnutí so sp. zn. 1Cdo/154/2022 z 27. 02. 2024, v ktorom sa plne odkázal na vyššie uvedené rozhodnutie so sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. 09. 2023, resp. tvrdí, že uvedená otázka je dovolacím súdom riešená rozdielne, pričom poukazuje na rozhodnutie sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. 3. 2022.

4. K predmetnému dovolaniu sa žalovaní nevyjadřili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v

súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania v danej veci z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. tvrdí, že uvedená otázka je dovolacím súdom riešená rozdielne, pričom poukazuje na rozhodnutie sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. 3. 2022.

7. Dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie otázky „Či podanie, ktorým sa vyhlasuje okamžitá splatnosť úveru a ktoré zároveň obsahuje výzvu banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu, možno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB: „či podanie, ktorým sa vyhlasuje okamžitá splatnosť úveru a ktoré zároveň obsahuje výzvu banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu, možno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB“.

8. Pokiaľ by sa nastolená otázka vykladala doslovne ako ju naformuloval dovolateľ, teda či jedným podaním môže dodávateľ vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru a zároveň aj vyzvať spotrebiteľa podľa § 92 ods. 8 ZoB. Tak by bolo dovolanie neprípustné, pretože takúto otázku odvolací súd neriešil. Žalobca v priebehu konania skutočnosť, že jeho právny predchodca v jednom podaní splnil povinnosť podľa § 92 ods. 8 ZoB a súčasne podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani netvrdil a predkladal dve rozdielne podania.

9. Z obsahu dovolania však vyplýva, že právna otázka dovolateľa spočíva v tom, či za výzvu podľa § 92 ods. 8 ZoB, možno považovať výzvu banky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

9.1. Dovolací súd konštatuje, že táto otázka bola vyriešená rozhodnutím veľkého senátu najvyššieho súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR ročník 2025 pod č. 38 s právnou vetou: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný“, na dôvody ktorého dovolací plne odkazuje.

10. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nastolenú právnu otázku vyriešil správne v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ uplatnil dovolací súd podľa § 421 písm. a), resp. c) CSP, jeho dovolanie nie je dôvodné. Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov uzatvára, že súdy v základnom konaní sa od ustálenej praxe odvolacieho súdu pri riešení dovolacej otázky neodchýlili, práve naopak v plnom rozsahu ju rešpektovali.

11. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

12. Žalovaní boli v dovolacom konaní úspešní, a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mali (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovaným však preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalobcu sa nevyjadřili), a preto im dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.